

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **J. S.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2013 č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2013, č. j. 4 Ad 19/2013 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba jako opožděná dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti ze dne 1. 8. 2013 žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) požádala o přidělení „*bezplatného právního zástupce z řad advokátů*“. Důvodem této žádosti byla finanční situace, která jí neumožňuje platit si právního zástupce. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 10. 2013, č. j. 3 Ads 64/2013 – 25, návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů zamítl a stěžovatelku vyzval k předložení plné moci pro advokáta, který by jí v řízení před Nejvyšším správním soudem zastupoval. K tomu jí poskytl lhůtu dvou týdnů a zároveň jí poučil o následcích, které z nedoložení plné moci plynou. Důvodem zamítavého rozhodnutí bylo zjištění, že správní žaloba byla skutečně podána opožděně, což jednoznačně vyplynulo z přiložených spisů, a kasační stížnost byla proto vyhodnocena jako návrh zjevně neúspěšný (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Na uvedené usnesení již stěžovatelka nijak nereagovala.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud poskytl usnesením ze dne 14. 10. 2013 stěžovatelce možnost podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. splnit. Stěžovatelka však ve stanovené lhůtě nedoložila, že by sama měla předepsané právnické vzdělání a nepředložila ani plnou moc advokátovi, který by jí v řízení o kasační stížnosti zastupoval, a nečinila tak ostatně dosud. Nejvyšší správní

soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. K tomu dodává, že podle citovaného zákonného ustanovení ani jinak postupovat nemohl.

Nad rámec nutného zdůvodnění je možné doplnit, že o opožděném podání správní žaloby není pochyb, a městský soud proto postupoval správně, když žalobu odmítl. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. „*Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*“ a podle § 72 odst. 4 „*Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout*“. Zdejší soud zjistil, že tvrzení stěžovatelky o pochybení při doručování správního rozhodnutí se nezakládá na pravdě, neboť z dodejky, která je ve správním spise založena, je zřejmé, že správní rozhodnutí převzala již 30. 1. 2013 a nikoli 8. 2. 2013, jak v kasační stížnosti uvádí. Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že i ve správním právu platí klasická právní zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náleží bdělým) a bylo tedy na stěžovatelce, aby se proti rozhodnutí žalované bránila včasnou správní žalobou.

Ohledně problematiky zmeškání lhůty pro podání správní žaloby lze nakonec odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 Afs 11/2011 – 79, kde zdejší soud vyslovil názor, že „*soudní řád správní nenabízí "právní základ", z něhož by bylo možné dovodit výjimku z kategorického požadavku § 72 odst. 1 a 4 a § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. na včasnost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu*“. Je tedy evidentní, že vada spočívající ve zmeškání lhůty pro podání správní žaloby nemůže být v řízení o kasační stížnosti zhojena (přiměřeně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66).

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na tuto náhradu v řízení o kasační stížnosti právo.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu